

Ștefan Petică

Când vioarele tăcură

I

Vioarele tăcură. O, nota cea din urmă
Ce plânge răzlețită pe strunele-nvechite
Și-n noaptea solitară, o, cântul ce se curmă,
Pe visurile stinse din suflete-ostenite.

Arcușurile albe în noaptea solitară
Stătură: triste paseri cu aripele-ntinse
Păreau c-așteaptă semne și strunele vibrară.
Ah, strunele ce tremur de viață le cuprinse!

Și degetele fine, în umbră, sclipitoare,
Păreau ca niște clape de fildes, ridicate
Pe flaute de aur în seri de evocare
A imnurilor triste din templele uitate.

Murise însă cântul de veche voluptate,
Și triste și stinghere vioarele părură,
În noaptea-ntunecată de grea singurătate
Fecioare-mpovărate de-a viselor tortură.

(Ștefan Petică, *Când vioarele tăcură*, în *Poezia simbolistă românească*. Antologie, introducere, dosare critice, comentarii, note și bibliografie de R. Zafiu, Humanitas, București, 1996, p. 189)